

In december vergeleek Hugo de Jonge het coronavaccin met een frikandel. ‘Je weet niet precies wat erin zit, maar dat is geen reden om er toch eentje te nemen. Zoiets.’ Ik heb het gecheckt bij mijn friettent, De Ginnekenees, die wordt gerund door Chinezen. Zij wisten ook niet wat er in zit.

Noch in het vaccin. Noch in de frikandel.

Deze week werd duidelijk dat iedereen die dat wil in juli een prik heeft gehad. Althans als er geen onverwachte dingen gebeuren. Dat is best snel want het begin was lastig. We begonnen later, er was gedoe met IT-systemen en koelingen. Daarna werd de vaccinatiestrategie steeds aangepast. In welke volgorde gingen we vaccineren? Ouderen, zorgpersoneel, mensen met overgewicht, diabetici, verpleeghuizen. Het veranderde steeds.

In de krant verschenen koppen als: ‘Vaccinatiestrategie wéér gewijzigd.’ Het woord ‘zwalkend’ viel. Hetzelfde woord vergezelt de maatregelen. Wel een avondklok. Geen avondklok. Kappers dicht. Kappers open. Zwalkend de crisis door.

Tegenwoordig streven de meeste organisaties naar een andere manier van werken. Ook bij Fontys doen we dat steeds meer. We organiseren scrumteams. We wijzen *product owners* aan en zelfs als we een keer twee weken niet zo heel veel doen, noemen we het een ‘sprint.’ Dat klinkt toch beter. Als we iets niet voor elkaar krijgen, schelden we elkaar niet langer de huid vol, maar vullen we blijmoedig de backlog. Zo streven we naar flexibiliteit en wendbaarheid.

Zo streven we ernaar om te werken, zoals de overheid vaccineert. Alleen noemen wij het niet zwalkend. Maar agile.